ప్లెజంట్ సర్ప్రైజ్

యూనిట్‌కి వెడుతూనే శ్రద్ధగా దేవుడికి దణ్ణం పెట్టుకుని విశాఖపట్నం గ్రామ టెలిఫోన్ దేవతని ఆవాహన చేసి ఏ నక్షత్రాలూ లేని పూటకూళ్ళింటికి నంబరు తిప్పా. ఆరుసార్లు ఆ గంట మ్రోగాక మనసేవ కోసం సదా కొలువుతీరి ఉండే మహానుభావుడు పలికాడు.

"రూం నెంబర్ 110 ఇవ్వండి!" - ఇంకొక ఆరుసార్లు వాళ్ళ కాకి బెల్లు మొత్తుకున్నాక మా చిరంజీవి వినబడ్డాడు.

"ఇంత సేపేమిట్రా. ఏం చేస్తున్నావింత సేపు?"

"పొద్దున్నే ఏం చేస్తారే ? నిద్రపోతున్నా!"

"పొద్దున్నే ఏం చేయచ్చో ఎంత గొప్పగా చెప్పావురా. ఇప్పుడు టైం ఎంతైంది? నీకు నిన్న ఏం చెప్పాను?"

"ఇపుడు పావు తక్కువ ఆరు. నన్ను ఆరున్నర లోపల వెళ్ళమన్నావు!"

"నీ తలకాయ. ఇప్పుడు తొమ్మిదిన్నరయ్యింది. మన ఫ్యాక్టరీ నించి చేస్తున్నాను."

"చూశావా పడ్డావు బుట్టలో! మరి నేనంటే ఏమిటనుకున్నావు ? పొద్దున్నే వెళ్ళొచ్చే మళ్ళీ నిద్ర పోతున్నా!"

"అఘోరించినట్లుంది నీ ప్రతాపం. ఇంతకీ ఆయనేమన్నాడూ?"

"రాత్రి తొమ్మిదింటికెడితే సినిమాకెళ్ళాడన్నారు. సరే ఇంటికి రాకపోతాడా? అని అక్కడ బయట అరుగు మీద కూచున్నా. అమ్మా ఇక్కడందరికీ అరుగులున్నాయి. మనం కూడా అరుగులు కట్టించుకుంటే ఎంత బావుంటుందే ?"

"ఎందుకు బాకీల వాళ్ళని కూచోబెట్టడానికా? విషయానికి రా. అసలే ఎస్.టి.డి.!"

"పదకొండు వరకూ కూచున్నాక మళ్ళీ తలుపుకొడితే విసుక్కుంటూ తలుపు తీసి సినిమాకెళ్ళారని చెప్పా కదండీ. ఇంకా ఏం సేత్తన్నారూ అని కసిరింది. ఎంతసేపండీ సినిమా అంటే, మరి రెండో ఆట వదలాలాండీ. అని మళ్ళీ తలుపేసుకుంది. ఇంక మర్యాదగా ఉండదని రూంకొచ్చి పడుకుని ఐదింటికి అలారం పెట్టుకుని లేచివెడితే అపుడే బయటికి వెళ్ళిపోతున్నాడు. ఏదో లారీ దింపుకోవాలి అని పాపం! నన్ను చూసి తెగ బాధపడిపోయాడు. నన్నిబ్బంది పెట్టానని!"

"విషయం చెప్పు!"

"వస్తున్నా! రేపు పండగట. ఎల్లుండి ఆదివారం. సోమవారం మధ్యాహ్నం రెండింటికి షాపుకి రమ్మన్నాడు. ఇంక నేనిక్కడ ఉండలేనే. బోరుకొట్టి చచ్చిపోతున్నాను. వాడిని డిడి పంపమని చెప్పి నేను గోదావరి ఎక్కేస్తాను. రేపు వినాయకుడి పూజ. నీకు పాపం ఎవరు సాయం చేస్తారు? మధ్యాహ్నం నించి వై.ఎం.సి.ఏ.లో మాచ్ ఉంది నాకు. - ప్లీజ్ ఇంకేం కొత్త ప్లాన్లు చెప్పకు!"

"మాచీ లేదు. ఏం లేదు. నువ్వొచ్చేస్తే మళ్ళా ఆ పని వెనకబడిపోతుంది. వినాయకుడి పూజ చేయడానికి నేనున్నాలే. కావాలంటే నువ్వొచ్చాక ఉండ్రాళ్ళు మళ్ళీ చేస్తా. ఈ రెండు రోజులూ అక్కడే ఉండు. తోచకపోతే శారద పిన్ని వాళ్ళింటికి వెళ్ళు. ఇప్పుడు వదిలితే మళ్ళీ దొరకడు. వింటున్నావా?"

"ఆఁ! పెట్టేయ్ !" టక్కున ఫోన్ పెట్టేశాడు. ఎంత చిరాకో వీడికి. మావాడికి విసుగొచ్చిందంటే రాదూ మరి. ఈ పని మీద వాడు విశాఖపట్నం వెళ్ళడం ఇది నాలుగోసారి. సుమారు అరవై వేల రూపాయలు రావాలి.

చాలా ఏళ్ళనించీ ఈ ఫీల్డ్‌లో ఉన్న పెద్ద వ్యాపారస్థుడు కదా! అని ఏ నిబంధనలూ లేకుండానే ఐదారు లక్షల రూపాయల సరుకిచ్చాం. మొదట్లో అంతా కొంచెం ఆలస్యం చేసినా, పది సార్లు తిప్పినా ఇచ్చేశాడు. కానీ ఈ 60 వేలకి మాత్రం ఎన్ని బాధలు పెడుతున్నాడో? ఎప్పుడు వెళ్ళినా ఊళ్ళో లేడనో, డబ్బుందలేదనో, ఒంట్లో బాగలేక కలెక్షన్లకి వెళ్ళడంలేదనో, మార్కెట్ పరిస్థితి బాగాలేదనో , ఇంట్లో పెళ్ళనో, చావనో - ఏదో వంక పెట్టి పంపేస్తాడు. ఇంటికి వెడితే షాపుకి వెళ్ళాడంటారు. షాపుకెడితే మార్కెట్ కెళ్ళాడంటారు. ఇంక ఆ గుమాస్తాలని ఏ ప్రశ్నడిగినా ఒకటే సమాధానం "తెలియదు సార్!" అని.

వీడు బయల్దేరలేదనీ, అట్నించి వచ్చేదేంలేదనీ తేలిపోయింది. నాకు సాధారణంగా రెండు రకాల డబ్బు వసరాలు కలుగుతుంటా ఉంటాయి. ఒకటి లాంగ్ టర్మ్ - అంటే మూడు, నాలుగు రోజులాగ గలిగినవి. రెండోది షార్ట్ టర్మ్ అంటే అప్పుడే గానీ, ఆ సాయంత్రం లోపలగానీ ఎరేంజ్ చేయవలసినవి. నాకున్న సకల సామర్థ్యాలూ , సమస్త శక్తి యుక్తులూ ఈ రెండో రకానికి అమర్చేందుకే సరిపోతాయి. ఏ మాత్రం

విసుగు చెందకుండా, నీరసపడకుండా, కాశ్మీర్ బోర్డర్‌లో కాపలా సైనికుడిలాగా ఈ వీర పోరాటం సాగిస్తున్నందుకు నాకు ఉద్యోగ పగడ లాటి బిరుదులేమైనా ఇవ్వచ్చు! వాస్తవానికి లాంగ్ టర్మ్, షార్ట్ టర్మ్ లోకి మారి ప్రాణంమీదకి వచ్చే వరకు నాకు బుర్ర సరైన దారిలో పడదు. వీటినే చావుతెలివి తేటలంటారేమో? మరి నాకైతే తెలియదు.

మా బంధువర్గంలో ఒక గొప్ప నమ్మకం. డబ్బు పాపిష్టిదని. తల్లీబిడ్డలని విడదీస్తుంది. వెధవ డబ్బు. ఈ వేళుంటుంది. రేపు పోతుంది. వగైరా,వగైరాలు. ఇక్కడ మా వాళ్ళు ఒప్పుకోనిది పాపిష్టిది డబ్బు కాదు. దాని మీద ఆశ అని. ఈ వేళుండేది అవసరం. రేపు పోయేది మాట నమ్మకం అని. నామటుకు నాకు చేతిలో ఓ వెయ్యి రూపాయలైనా లేకపోతే చాలా భయం భయంగా ఉంటుంది. డబ్బిచ్చే ధైర్యం మరేదీ ఇవ్వదు. మా చిన్నప్పుడు మా అమ్మ - నాన్న తెచ్చేజీతంలో బాకీల వాళ్ళందరికీ కొద్దికొద్దిగా సర్ది నానా అవస్థలూ పడుతూ సంసారం బండి లాగుతూ ఉంటే, చూడలేక నా జీవితంలో ఎప్పుడూ డబ్బు లావాదేవీలు మాత్రం పెట్టుకోకూడదనుకునే దాన్ని. ఎక్కడైనా మంచి ఉద్యోగం చేసి నిశ్చింతగా ఆనందంగా ఉండాలనుకునే దాన్ని. కాని విధి విపరీతం. రూపాయంటే భయపడే నేను ఋణ, ధన ధృవాలకి కనెక్టింగు వైరునయ్యాను . ఒక్కటి మాత్రం ఎవరూ మర్చిపోకూడదు. ఏ విషయం గూర్చి మనం అమితంగా భయపడతామో, అది ఖచ్చితంగా ఒకనాడు ఎదురౌతుంది. ఇంతలోకీ పిలవకుండానే రాజు లోపలికి వచ్చాడు.

"క్షమించండమ్మా!"

"సరే! క్షమించాను గానీ, ఏమిటి సంగతి?"

"మన మారేడ్‌పల్లి ఫ్లాట్‌లో అద్దెకుండే సరోజమ్మగారు నిన్న సాయంత్రం ఓపాలి, ఈరోజు మీరు రాకముందే ఓపాలి ఫోన్ చేశారమ్మా. మిమ్మల్ని ర్జెంటుగా మాట్టాడమన్నారు."

"విషయం చెప్పలేదా? అడక్కపోయావా?".

"పర్సనల్ అన్నారమ్మా. ఆరబ్బాయి సీటుకోసరమేమోనమ్మా!"

"ఆ విషయం నే నిన్ను అడగలేదు కదా! రెండు సార్లు ఆవిడ చేస్తే ఇప్పుడు తీరుబడిగా చెప్తున్నావా? పైగా పనికిమాలిన ఊహాగానాలొకటి. ఆవిడకి కనెక్ట్ చేసెయ్యి!"

"నమస్కారమండీ. బాగున్నారా? మొన్న మా ప్లంబర్‌కి చెప్పానండీ! మీ టాప్స్ లీకవుతున్నాయి, సరి చేయమని. అతను రాలేదా? పోనీ ఎవరితోనైనా చేయించెయ్యండి. అద్దెలో చూసుకుందాం. చిన్న చిన్న పనులంటే ఇతగాడు వినిపించుకోవట్లేదీ మధ్య!"

ఆవిడ కంఠం వినిపించింది. "అదలా ఉంచండి. నేను 2,3 రోజుల నించీ మీకు ట్రై చేస్తే మీరు

దొరకలేదు. అత్తగారితో కూడా చెప్పాను. మిమ్మల్నోసారి నాతో మాట్లాడమని. చివరికి నిన్న రాజుకి చెప్పా. చాలా అర్జెంటని!"

"అతనిప్పుడే నాకు చెప్పాడు. ఏం జరిగింది?"

"మీరు ఈ ఫ్లాట్ మీద ఏదో కో-ఆపరేటివ్ బ్యాంకులో లోన్ తీసినట్టున్నారు. లోనిచ్చి 3 సంవత్సరాలైంది. కనక వడ్డీతో సహా 4.75 లక్షలు కట్టి ఎకౌంట్ క్లోజ్ చేయమని నోటీసిచ్చిపోయారు. ఈవేళే ఆఖరి రోజుట. కట్టకపోతే రికవరీ యాక్ట్ అప్లై చేస్తామని రాసి ఉంది. ఇంత ముఖ్యమైన విషయం నేనే చెప్దామంటే నాలు గైదు రోజులనించి నాకు జ్వరంగా ఉంటోంది. ఫోన్లో మీరు దొరకట్లేదు. వేరేఎవరికైనా చెప్తే మీరేమైనా అనుకుంటారేమోనని సంగతి చెప్పకుండా అర్జెంటు అర్జెంటని పదిసార్లు చెప్పాను. మరోలా అనుకోకండి. ఎవరినైనా పంపితే కాగితం ఇస్తాను."

"చాలా థాంక్సండీ. నే కనుక్కుంటా లెండి. ఇప్పుడే రాజుని పంపిస్తున్నా!"

అస్సలు బుద్ధిలేదు. పొద్దున్నే తీరి కూచుని సంతోషపడిపోయా. ఈవేళ సీరియస్ ప్రోబ్లెంస్ ఏవీ లేవు సాల్వ్ చేయడానికని! పూర్తిగా నాలుగు దిక్కులూ తెల్లారకుండా నన్నానంద పడమని ఎవరు చెప్పారు? మూడేళ్ళక్రితం ఫ్లాటు కో-ఆపరేటివ్ బ్యాంకులో పెట్టి మూడున్నర లక్షలు తీసుకున్నాం. మావాడూ, వాడి ఫ్రెండ్ ప్రదీప్ కలిసి ఆపనులన్నీ చేశారు. ఎవరో మధ్యవర్తిని పెట్టుకుని నానా తంటాలుపడితే గానీ అ పని కాలేదు. అప్పట్నుంచీ ఆరునెల్ల క్రితం వరకూ ఇంటరెస్ట్ రెగ్యులర్‌గానే కట్టాం. నాల్నెల్ల క్రితం అసలు కోసమని లక్ష రూపాయలు కట్టినట్టు గుర్తు. మరి ఇంత ఎమౌంటెలా అయ్యింది?

మళ్ళీ విశాఖపట్నంచిప్పా. లేకపోతే మావాడెటైనా పోవచ్చు. "బాబా, నువ్వు మన మారేడ్‌పల్లి ఫ్లాటు లోను తాలూకు లక్ష బ్యాంకుకి కట్టావు కదా?"

"ఇప్పుడా అనుమానం ఎందుకొచ్చిందే? నాన్న ఎకౌంటు చెక్కు రాజుకిచ్చి పంపాగా. ఆ మధ్యాహ్నమే నాన్న ఎకౌంట్‌లో లక్ష డిపాజిట్ నేనే చేశా!"

"మరి ఏమైందో? సరోజగారు ఫోన్ చేశారు. బ్యాంకునించి పూర్తి ఎమౌంట్ కట్టి ఎకౌంట్ క్లోజ్ చేయమని నోటీ సొచ్చిందిట. ఈ వేళే లాస్ట్ డేట్. ఇంక మిగిలిందంతా వాళ్ళ భాష."

"నువ్వూరికే గాభరాపడకు. అంత ఒక్కసారే డబ్బు కట్టే సీనున్న వాళ్ళు ఇళ్ళు తాకట్టు పెట్టి అప్పులెందుకు చేస్తారు. నువ్వు ప్రదీప్‌ని తీసుకుని వెళ్ళి ఎం.డి. ని కలువు. ఏదో ఓ సొల్యూషన్ దొరుకుతుందిలే!"

"నే వెడతా గానీ, నువ్వు సోమవారం ఎలాగైనా ఆ వ్యవహారం పూర్తిచేసుకుని వచ్చేయి. నేను మంగళవారం కడతానని చెప్తాను. వాడి సెల్ నెంబర్ చెప్పు."

మావాడి దోస్తులెవరూ మామూలు ఫోన్ల మీద దొరకరు. ఇవి ఈ కుర్రాళ్ళ కోసమే కనిపెట్టినట్టున్నారు. వెంటనే ఆ పిల్లాడు దొరికాడు.

"మీరు తిన్నగా బ్యాంకుకొచ్చేయండి ఆంటీ. నేను రిసెప్షన్ దగ్గరుంటాను!" అని చెప్పాడు. ఇద్దరం కలిసి ఎం.డి.గారి రూంలోకి వెళ్ళాం. అక్కడ కుర్చీల నిండా మనుషులున్నారు. లోపలికొచ్చే వాళ్ళొస్తున్నారు. వెళ్ళే వాళ్ళు వెళ్తున్నారు. ఎవరి గొడవలో వాళ్ళున్నారు. అక్కడ వాతావరణమేమీ హోదాగా లేదు. సీదా సాదాగా ఉంది. కో ఆపరేటివ్ బ్యాంకుల్లో ఎం.డి.లు వ్యాపారస్థుల్లా ఉంటారు. చెప్పేది వింటారు. సబబనిపిస్తే ఒక సజావైన మార్గానికి ఒప్పుకుంటారు. వడ్డీవ్యాపార సూత్రాలు ఖచ్చితంగా పాటిస్తారు. కానీ, అదే మామూలు పెద్ద బ్యాంకుల్లో ఐతే మాత్రం వాళ్ళేదో మరో ప్రపంచానికి సంబంధించినట్లు ఫోజులు కొడతారు. కష్టమర్లంతా బిచ్చగాళ్ళయినట్లు వాళ్ళకి రూల్స్ తప్ప వాస్తవాలక్కరలేనట్లు ప్రవర్తిస్తారు.

నే కూచుని కథ మొదలెట్టా. "మొన్న మొన్నటి వరకూ ఇంటరెస్ట్ రెగ్యులర్‌గానే ఉంది. ఈ రోజులోగా కట్టేయమని నోటీసిచ్చారు. ఇంత తక్కువ వ్యవధిలో కట్టాలంటే కష్టం కదా!"
వెంటనే ఆయన రికవరీ ఆఫీసర్‌ని పిలిచారు.

"మూడేళ్ళైపోతోంది సార్! వీళ్ళకి మనం లోనిచ్చి! ఆర్నెల్లనించీ పేమెంట్సేమీ లేవు. వారం రోజుల క్రితం నోటీసిచ్చాం!"

"ఒక లక్ష కట్టాం కదండీ నాలుగు నెలల క్రితం".

"కట్టి ఉంటే రాయకుండా ఉండం కదా మేడమ్! మీరు కడదామనుకునుంటారు. కావాలంటే కౌంటర్లో స్టేట్‌మెంట్ తీసుకోండి."

"సర్లెండి. మీరు పొరబాటుపడరు కదా. కట్టినా అంతే అయుంటుంది. కానీ మాకు కొద్దిగా టైం కావాలి. రావాల్సిన పేమెంట్స్ కొన్ని ఉన్నాయి."

ఎం.డి. గారడిగారు - "ఎంత టైం కావాలి?"

"3 నెలలు చాలు సార్!"

"ఐతే, ఓ పని చెయ్యండి. రేపూ ఎల్లుండీ సెలవు కదా! సోమవారం ఓ లక్ష కట్టి లెటరివ్వండి, మూడు నెలల్లో క్లియర్ చేస్తామని. ఇంక మళ్ళీ మళ్ళీ వాయిదాలు పెట్టద్దు."

"కానీ సోమవారం కుదరదు సార్. మా అబ్బాయి మంగళవారం తెస్తాడు."

"అలాగే కానీయండి!" - అని ఆయన మిగతా వాళ్ళతో మాట్లాడటం మొదలుపెట్టాడు.

కిందకొచ్చి కౌంటర్లో స్టేట్‌మెంట్ తీసుకుందామంటే క్లర్క్ లంచ్ చేయడానికి వెళ్ళాడు. ఇంక వెయిట్ చేసే ఓపిక లేక ఆ అబ్బాయినటు పంపేసి నేను యూనిట్ కొచ్చేశాను.

మంగళవారం మా అబ్బాయొస్తాడని గొప్పగా చెప్పాను గానీ, వాడికి పూర్తి డబ్బు ఇస్తాడన్న ఆశ ఏ మాత్రం లేదు. మహా ఐతే, రోజు బావుంటే ఓ 20వేలు ఇవ్వచ్చు. నాదదేం జాతకమో? ఒక్కరోజు కూడా టెన్షన్ లేకుండా గడవదు. ఇంక ఎవరైనా అప్పు అడుగుదామంటే అందరికీ సెలవలే కదా! నే యూనిట్ కొచ్చేసరికి తాను కాస్త వర్రీ ఐనట్లున్నారు. రాగానే అడిగారు ఏమైందని? నే చెప్పింది విని, పోనీ నేనేమైనా ప్రయత్నం చేయనా? అన్నారు.

"ఎక్కడ చేస్తారు ప్రయత్నం? మీకెవరు తెలుసని. ఇంటికెవరైనా వస్తే హాలులోకి రావడమే గగన మాయె!"

"అన్నీ నువ్వే అంటావు. నే కల్పించుకుంటే పనవదని నువ్వేగా చెప్తావు. నీకు వీలుగా ఉంటుందనే నేనిలాటి వ్యవహారాలకి దూరంగా ఉంటాను."

"సరే. అలాగే ఉండండి. నా తంటాలేవో నేను పడతాను. ఐనా విశాఖపట్నంనుంచి కొంత రావచ్చు. ఇంకా మూడు రోజులు టైముంది. ముప్పై ప్రపంచ యుద్ధాలు చేయొచ్చు.!"

"పోనీ, ఓ ప్రయత్నం చేయరాదూ?"

"ఏమిటది?"

"అదే ఏజ్ బారైనందుకు పట్టించుకోకుండా, నీ ధైర్య సాహసాలు చూసి నిన్ను ఆర్మీలో చేర్చు కుంటారేమో. నీకు నీ యుద్ధ సామర్థ్యం మీద చాలా నమ్మకం కదా!"

వీళ్ళందరికీ నేనంటే వేళాకోళం. నా గొప్పలు నేనే చెప్పుకుంటూ అందరి బుర్రలు తింటూంటానని! ఎంత గాడిద చాకిరీ చేసినా, ఓ మెప్పూ లేదు. మెహర్బానీ లేదు. మరలాటప్పుడు నామటుకు నేనైనా టముకు వేసుకోపోతే ఎలా? ఒక్క నెల్లాళ్ళు నేనెటైనా పోతే, అప్పుడు తెలిసొస్తుంది వీళ్ళకి. నేనేమిటో? నా విలువేమిటో? ఐనా ఈ విషయం తేల్చడానికిది సమయం కాదు.

చూస్తూండగానే వినాయకుడి పండగ, ఆ మర్నాడు ఆదివారం పండగ కూడా ఐపోయాయి. ఒక్క విశేషం కూడా జరగలేదు. ఇంతవరకూ ఎక్కడ కన్నమేయాలో, ఎవరి బుర్రలు బద్దలుకొట్టాలో కూడా తేలలేదు. టార్గెట్ ఫిక్స్ కాకుండా షూటింగేం చేస్తాం. ఐనా ప్రయత్నలోపం ఉండకూడదు కదా! అని సోమవారం పొద్దున్నే మాకెప్పుడూ ఇలాంటవసరాలకి ఆదుకునే ఖాన్‌గారికి చేశాను. ఆయన దుబాయ్‌లో ఉన్నారని వాళ్ళ పి.ఎ.చెప్పింది. నెలకోసారి కిట్టీ పార్టీలో తలా పదివేలు కట్టి లక్షరూపాయలు మొత్తం

ఒకళ్ళు తీసుకునే ఆటాడుకునే భాగ్యశాలి స్నేహితురాలికి ఫోన్ చేస్తే ఐదారు రోజుల్లో రాబోయే పార్టీలో తను తీసుకుని నాకిచ్చేస్తానంది. ఇలాగే నా ప్రయత్నాలన్నీ ములక్కుండా తేలకుండా అఘోరించాయి. ఇంక సాయంత్రం అయేప్పటికి నాకు నీరసం వచ్చేసింది. అందులో మూడింటికి మావాడు విశాఖపట్నం నించి ఫోన్ చేశాడు. ఆ పెద్ద మనిషి డిస్కౌంట్లన్నీ లెక్కలేసి 49వేలకి తేల్చి, 13 వేల రొఖ్ఖం, మిగత 36 వేలకి ఐదు చెక్కులూ నెలకొకటి వచ్చేలా రాసి వ్యవహారం సెటిల్ చేశాడనీ, తాను వస్తున్నాననీ - ఆ ఫోన్ సారాంశం.

నాకు సంతోషించాలో, దుఃఖపడాలో తెలియలేదు. ఆ డీల్ మొత్తంలో మాకు లాభం మాటటుంచి కనీసం టైం వాల్యూ కూడా గిట్టుబాటు కాలేదు. అందుకే మాలాంటి వాళ్ళు వ్యాపారం చేస్తే లాభాలు కాగితాల్లో ఉంటాయి గానీ, రూపాయిల్లో ఉండవు.

రాత్రి రెండు కంపోజుల మహాత్యం వల్ల నిద్దరైతే పట్టింది కానీ అన్నీ పీడకలలే! ఆ రికవరీ ఆఫీసరు మా ఇంటికి భోజనానికి వచ్చాడట. నే అన్నిటిలోనూ ఉప్పనుకుని పంచదార, జీలకర్రపొడనుకుని మెంతిపిండి వేశానుట. ఆయన తినలేక పోనీ మజ్జిగ పోసెయ్యండంటే వెంటనే ఫ్రిజ్‌లోంచి దోసెపిండి తీసి వడ్డించానుట. ఆయన నాకేసి కోపంగా చూసి కంచంలో చెయ్యి కడిగేసుకుని వెళ్ళిపోయాడుట.

ఇలాంటి పిచ్చి పిచ్చి కలలన్నీ మా ఇంట్లో వాళ్ళ అదృష్టం కొద్దీ మెలకువ వచ్చేసరికి మర్చిపోతాను. కానీ, ఇది మాత్రం గుర్తుండి పోయింది. ఎప్పట్లానే ఇది విని మా అత్తగారితో సహా అందరూ మహదానంద పడిపోయారు. భలేగా ఐందని!

ఆవేళ నేను పొద్దున్నే ఈ బ్యాంకు పేరు చెప్పుకుని మా ఆయన దగ్గర రోజు మొత్తానికి ఆన్ డ్యూటీ పర్మిషన్ తీసేసుకున్నాను. ఇంక ఫ్యాక్టరీ కెళ్ళే పని లేదు. ముందు పైలట్ కారులా మావాడిని, ప్రదీప్‌ని పంపించా. ఎం.డి.గారిని ఊరికే కలిసినట్లుగా కలిసి ఓ నాలుగురోజులు టైం అడగండిరా! వీలైతే అని. వెళ్ళేటపుడు మావాడు నాకేసి చూసిన చూపు ఈ జన్మలో మర్చిపోలేను.

అసలే ఆ బ్యాంకులో ఒంటిగంట వరకే ట్రాన్సాక్షన్స్ చేస్తారు. ఈ లోపల డబ్బు కట్టడం అనేది వీలవ దని తెలుస్తూ ఉంది. అసలే టైం తక్కువ. ఆస్కింగ్ రేటు ఎక్కువ. కనీసం ఓవర్‌కి 9రన్స్ అవాలంటే ఎవరికి ఉత్సాహం ఉంటుంది? ఐనా, ఏదో గుర్తొచ్చిన నంబర్లకి ఫోన్లు చేస్తూనే ఉన్నా. ఇంక చివరికి తెగింపొచ్చేసింది. కట్టలేం. ఐతే ఏమౌతుంది? ప్రాణాలైతే పోవు కదా! చూద్దాం. ఏదెలా జరగాలనుకుంటే అలా జరుగుతుంది. మన చేతిలోలేని విషయాలకి మనం మాత్రం ఏంచేస్తాం. పన్నెం డైపోతోంది. ఆ వెళ్ళిన కుర్రాళ్ళు రానూ లేదూ, ఫోనూ లేదు.

ఇపుడర్థమౌతోంది! మామూలుగా పెద్దమనుషులుగా పేరుపడ్డ వాళ్ళు కూడా విషయాలు శృతిమించి

నపుడు, పరిస్థితి చేయిదాటినపుడు ఎందుకు విడ్డూరంగా ప్రవర్తిస్తారో? అడ్డగోలుగా ప్రవర్తిస్తారో? ఈ వ్యవహారం వల్ల నాకర్థమైందేమిటంటే, మనుషుల అసంబద్ధ ప్రవర్తనకి, నీటి మీద రాతలకి పరిస్థితులే కారణమని. ఎక్కడో ధర్మరాజో, హరిశ్చంద్రుడో, శ్రీరాముడో అన్ని వేళలా ఒకేలాగా ఉంటారు, కాబట్టి వాళ్ళు పడ్డ కష్టాలు మనం కథలుగా చదువుకుంటాం. అది అంత వరకే. మనకి వర్తించవు.

ఇంటి ముందు స్కూటరాగింది. మావాడు , ప్రదీప్ చెరో సెంచరీ కొట్టిన క్రికెట్ వీరుల్లా లోపలికొచ్చారు. వాళ్ళని చూడగానే నా కర్థమైంది. ఎం.డి.గారొప్పుకున్నారని.

"నిన్ను ఎం.డి.గారిని కలవమన్నది నేనే కదరా. చూశావా! ఎంత మంచి సలహా ఇచ్చానో!"

"అమ్మా, నీ కన్నిటికీ కంగారే! ఎం.డి. గారు ఇంకా రానే రాలేదు. నువ్వేమో, బ్యాంకు వాళ్ళని తిట్టడమే వృత్తిగా పెట్టుకున్నట్టు, అస్తమానం ఏదో ఒకటి అంటుంటావు. పాపం వాళ్ళెంత మంచివాళ్ళో? మనం ఈ రోజున ఇలా ఉన్నామంటే వాళ్ళే కదా కారణం. మనకెన్నెన్ని ఉపకారాలు చేశారో మర్చిపోతే ఎలా? అవునూ, ఇంతకీ నాన్న చెక్కుబుక్కు ఎక్కడుంది?"

"నీకిప్పుడు దానితో ఏం పని? రాజు దగ్గరుంటుంది. ఐనా, నాన్న ఎకౌంట్‌లో రెండొందలు కూడా ఉండి ఉండవ్!"

"ఓ వీరమాతా, నావంటి వీర కుమారుడిని కన్నందుకు నీ జన్మ ధన్యమైంది. నువ్వు మంచి పట్టుచీర కట్టి రాణీ ఝాన్సీ లక్ష్మీబాయిలాగా వెళ్ళి, దర్జాగా ఎం.డి. గారితో సంధి ప్రయత్నములు సలుపుము. ఈలోగా నీ వీరకుమారుడు అరగంటలో లక్ష రూపాయలతో అరుదెంచగలడు!"

"ఏమిటి ప్రదీప్? రాత్రి బెర్త్ దొరక్క వీడికి రైలు ప్రయాణంలో పైత్యంగానీ చేయలేదు కద!"

ప్రదీప్ నవ్వుతూ చెప్పాడు. " నిజంగానే, మీరు బ్యాంకుకి వెళ్ళి పోండాంటీ. మేం డబ్బు తీసుకుని తిన్నగా అక్కడికి వస్తాం. అప్పుడు మీరు బ్యాంకులో కట్టేందుకు అంకుల్ ఇచ్చిన చెక్ వీళ్ళు కలెక్షన్‌కి పంపారుట. కానీ, దానిమీద బ్రాంచి స్టాంపు లేకపోవడంతో వెనక్కి వచ్చేసిందిట. కాబట్టి అంకుల్ డబ్బు అంకుల్ ఎకౌంట్‌లో నే ఉండిపోయిందన్నమాట. ఇందాక కౌంటర్‌లో స్టేట్‌మెంట్ తీసుకుంటూంటే ఆ క్లర్కు ఈ చెక్కు తిరిగి ఇచ్చేశాడు. మేం ఇద్దరం తొందరగా ఆ డబ్బు డ్రా చేసుకొస్తాం."

ఇద్దరూ హుషారుగా స్కూటరెక్కి వెళ్ళిపోయారు. నేను స్థిమితంగా డైనింగ్ టేబిల్ దగ్గర కూచుని అన్ని నియమాలకీ నీళ్ళొదిలేసి ఆవకాయ, బోలెడు నెయ్యి, పెరుగు మీద మీగడ వగైరాలతో పూర్తి భోజనం చేసి నాదైన లైఫులో సెలబ్రేట్ చేసుకుని దర్జాగా కారెక్కా.